

Fent a hegyen

Habár biztos volt benne Keller, hogy fejből is odatalál a házhoz, mégis végig követte a Google Maps utasításait. Lehet, hogy sok minden változott, gondolta, miközben mobilja vadul rázkódott a klíma rácsába dugott olcsó telefontartóban, de az utat biztosan nem újították fel, amióta legutóbb erre járt. Miután lehajtott az erdőben kanyargó hegyi főútról, és ráfordult a faluba vezető keskenyebb aszfaltsávra, egy ideig még megpróbálta legalább a nagyobb kátyúkat kikerülni, aztán valahol a temető vonalában egyszer csak feladta, és utána már csak arra koncentrált, hogy azonnal el tudja kapni, ha egy nagyobb zökkenésnél kiugrana a telefon a helyéről. Végül is valóban odaért, ahová gondolta, az pedig, hogy az applikáció ezt külön meg is erősítette egy optimista pittyenéssel, nem sokat számított. Amennyire tudott, közel gurult a kert vaskapujához, szinte várta, hogy a radar majd felvisít, aztán beugrott neki, hogy ez nem az a kocsi. Az újabb autó, amiben a gyerekülés is volt, a feleségénél maradt, ő meg a régivel jött el. Nem mintha ez egyébként magától értetődő lett volna, jutott eszébe, afféle udvariassági gesztusnak szánta, ne mondhassa senki, hogy nem volt nagyvonalú egy ilyen helyzetben is. Csak hát, gondolta Keller, Jutkát abszolút nem érdeklik az autók, szóval nagy valószínűséggel ezt a gesztust sem értékelte, pontosabban észre sem vette. Micsoda faszság, futott át a fején, aztán kinyitotta az ajtót, és egy akaratlan nyögéssel vette tudomásul, ahogy arcul csapja a kinti forróság.

Csalódottan nézett végig az előkerten, úgy emlékezett, hogy az unokatestvére azt mondta neki a telefonban, van egy megbízott embere a faluban, aki időnként rendbe teszi az udvart, lekaszálja a gyepet, öntöz, metsz, ha muszáj, meg is szerel ezt-azt. Ehhez képest térdig érő gaz lengedezett a drótkerítés túloldalán. Vagy ide is eljutott a méhlegelő-divat, gondolta, vagy átbassza az unokatestvérét ez az ember. A nagy lakat kulcsa viszont meglepően könnyen becsusszant a helyére, pedig már készült rá, hogy komoly harcot kell majd vívnia a bejutásért. Jó régi kapu volt, még abban az időben készült, amikor az ilyesmit az emberek nem egy online katalógusból választották ki, hanem maguknak barkácsolták össze innen-onnan felszedett fémhulladékból meg építkezésből maradt betonvas darabokból. Ha igazán nagy hegesztőművész volt a tulaj, akkor még a környékre utaló motívumokat is bele tudott szerkeszteni a rácszatba. Régen a Balatonnál lehetett ilyeneket látni, a horgonytól a vitorlás hajóig sok mindent kihajlítottak a vasanyagból a szakik. Vagy a magukat szakinak képzelő nyaralótulajdonos orvosok meg tanárok meg akárcicsodák. Sosem voltak ezek a kapuk igazán jók, nyeklettek-nyaklottak a zsanéron, a földön csúszott a sarkuk, rendesen alájuk kellett nyúlni, ha az ember ki akarta nyitni őket, de kétségtelen, hogy kiállták az idő próbáját. Továbbra is szarok, sőt, egyre szarabbak, de ahol békén hagyják őket, ott végül is ellátják a dolgukat. Túl sok időm van, dörzsölte meg a homlokát

Keller, hogy ilyen baromságokon gondolkodom. Alányúlt a kapuzárnynak, aztán addig tipegett vele, amíg elég szélesre nem nyílt a bejárat a kocsi előtt.

Az unokatestvére persze nem ért rá személyesen odaadni a kulcsokat, kénytelen volt a feleségével összefutni a Kálvin téri California kávézóban. Szilvi karikás szemmel kavargatta mogyoróillattal gőzölgő lattéját, felnézett rá, amikor megérkezett, és magára erőltetett egy mosolyszerű grimaszt. Üzent valamit Tamás, kérdezte Keller a nőt, de az megvonta a vállát, nekem csak a kulcsot adta ide, felelte. Aztán beszéltek még néhány szót a gyerekekről, iskolai felvételiről, nyaralási tervekről. Keller tulajdonképpen várta, hogy megkérdezi a másik, minek akar egyedül felmenni a kis házba, bár nem volt rá kész válasza. Ennek ellenére csalódott volt kissé, hogy éppen ez nem került szóba.

Miközben a gazban lépkedve keresztülvágott a kerten, érezte, hogy rátapad a teniszpóló a hátára. Utált izzadni, de most ez sem zavarta annyira, úgysem találkozik itt senkivel. Ledobta utazótáskáját a bejárati ajtó előtt, de ahelyett, hogy a kezében tartott kulcsosomóról kiválasztotta volna a megfelelőt, zsebre dugta mindet, és elindult, hogy körbesétálja a házat. Terméskő alapra téglából és fából felhúzott épület volt, egy régi világ félbehagyottan megmerevedett álma jólétről és szabadságról, vagy valami ilyesmi, gondolta Keller, és elhessegett egy legyet az arca előtt. A nagybátyja szerezte a telket a hegyoldalban, aztán családi összefogással építették rá néhány év alatt ezt a házikót. A tetőtér soha nem készült el, de amúgy elég jól el lehetett férni benne. Gyerekkori nyarairól, melyeknek egy részét szinte kötelezően itt töltötte, legalábbis nem a zsúfoltság volt az első, ami eszébe jutott. Éppen ellenkezőleg, gondolta, csak azóta tűnik úgy, hogy összement minden, és senkinek nem jut elég hely, pedig már nem is vagyunk annyian. Egy kiszáradt bokor és a kőporos fal között próbálta magát éppen átpréselni, amikor meghallotta a riadt kaparászást. Kihajolt a sarkon, és a hátsó terasz felé nézett, egy bozontos pofájú barna kutya bámult vissza rá, láthatóan az ő érkezése zavarta fel. Cuppantott egyet, és előre nyújtotta a kezét, de a kutya bizalmatlanul húzódott el tőle. Hát te meg ki vagy, dűnnyögte maga elé, és fellépett a terasz szélére, az állat erre a farkát behúzva elmenekült a kert végi bozótos irányába.

Hiába nyitotta ki az összes ablakot, még órákon keresztül érezte az állott levegő nehéz, fémes szagát a helyiségekben, és később is inkább az volt a gyanúja, hogy nem a szag szűnt meg, csupán az ő orra szokott hozzá, ami persze végül is majdnem mindegy. Az első pár óra gyorsan elszaladt a praktikus tennivalók intézésével. Le kellett másznia az aknába, hogy megnyissa a vizet, végigkapcsolgatni a biztosítékokat, megnézni, hogy van-e még elég gáz a konyhapult alatt álló palackban, bedugni a hűtőt, kipakolni a magával hozott ételeket, meg azt a jó néhány palack italt, amit még indulás előtt, kapkodva vásárolt össze magának. Azután jött a nehezebb rész, amikor már nem volt mit csinálni. Ledőlt a kanapéra, és egy darabig a plafon glettelésének hibáit figyelte, előhúzta a telefonját, pedig korábban azon is elgondolkodott, hogy amint beér a házba, majd kikapcsolja. Jó idő eltelt, amíg ismét rá tudta venni magát, hogy feltápáskodjon, dühösen dugta zsebre a készüléket, és nagy elhatározásokra készen támaszkodott ki az ablakba. A lejtős telek alatt futó utcán nem látott mozgást, az előkertben álló fenyők mogorván álltak vigyázzban, alig lehetett elhinni róluk, hogy ők is élőlé-

nyek. A kocsibeállón várakozó autó szélvédője mögött az ezüstszínű árnyékoló fólián vakítóan szikrázott a napfény. Valamit ennem kéne, gondolta Keller, de semmi kedve nem volt főzni. Felhúzta a szandálját, és anélkül indult el a falu felé, hogy akár az ablakokat vagy az ajtót bezárta volna.

A környék egykori híres betyárjáról elnevezett csárda ajtaját olyan bizalmatlanul nyitotta ki, mintha nem hinné el egészen, hogy a hely valóban működik még mindig. Gyerekkorában ünnepnapnak számított, ha lejöttek ide ebédelni vagy vacsorázni, nem is jártak gyakran, de az a néhány alkalom makacsul befészkelte magát az emlékezetébe. Tágas, romantikusan nagyvilági helyiségként gondolt vissza rá, ahol a vastag tölgylambériával fedett falak között mindig ott ködlött a cigaretták füstje. Ma már szinte el sem hiszi az ember, hogy ez akkor nem zavart senkit, gondolta Keller, mostanában az a divat, ha minél kevesebb dolgot viselünk el. Egy összetolt asztalpair körül egy kisebb nyugdíjas csoport épp a desszertnél tartott, gyanakodva fordultak felé a gyűrött, sárga arcok, amikor észrevették. Savanyú zsírpára terjengett a levegőben, a falakon népies dísz-tányérok függtek, a konyha felé vezető csapóajtó fölül pedig egy őzbek megsárgult koponyája nézett vissza rá pókhálós szemüregekkel. Kihúzott egy nehéz, faragott széket az egyik üres asztal mellől, és a pincért meg sem várva helyet foglalt biztonságos távolban a nyugdíjasoktól, de azért úgy, hogy rájuk lásson. Az étlapon a nyomtatott árak helyén kis matricákon kézzel írva szerepeltek az új összegek. Nyilván nem először ragasztották át őket, és biztosan nem is utoljára, jutott Keller eszébe. Mindenesetre amikor a csapzott bajszú főúr odalépett hozzá, magabiztosan mutatott rá a mátrai borzaskára, aztán egy korsó csapolt sört kért mellé. Végül is minden elviselhetőnek tűnt, de semmi sem volt igazán jó. A nyugdíjasok meglepően sokáig elüldögéltek még az üres kávéscsészék mellett, a beszédfoszlányok alapján képtelen volt eldönteni Keller, hogy egy halott ismerőstüket dicsérik épp, vagy valamelyik élőt szidják. A borzaska enyhén túl lett sütvé, a krumplicsire volt, a sörben pedig alig maradt szénsav a végére. Ezzel együtt is szép borralót adott a pincérnek, nem tudott, de nem is igen akart összefüggést keresni a dolgok minősége és a hangulata között.

Másképp működik az este a hegyvidéken, mint a városban, amit maga mögött hagyott, ez járt Keller fejében, ahogy a faluközpont felé tett egy rövid kitérőt. A nappali meleget itt nem tartják vissza úgy a házak, mint a városban, amint elkezd gyengülni a fény a horizonton, a levegő is csípőse válik. Nem igazi hideg ez, épp csak annyit változik a hőmérséklet, hogy az ember elhiszi, van menekvés a kánikulai délutánok gutaütése elől. A főtéren, ami tulajdonképpen egy buszmegálló volt, embereket nem, csupán néhány árokszálon parkoló kocsit látott. A kis vegyesbolt már órákkal korábban bezárt, a szomszédos helyiség ajtórácsát pedig láthatóan évek óta nem nyitotta ki senki. Kicsit lejjebb, a tájház felől hallott valami zajt, üres szódászfionok zörögtek egy műanyag ládában, amit egy középkorú férfi emelt be éppen egy kocsicsomagtartójába. A házak mögött egyre izgatottabban dörzsölgették egymáshoz kitintagjaikat a tücskök, az ereszkedő nappal együtt pedig a szúnyogok is megjelentek. Keller kényelmetlenül vakarást a lapockáját, és a lábszára felől is idegesítő lüktetést érzett. A főutcán balra egy felújított üzlet elé ért, a bejárat fölött régi teáskanna függött cégéreként. A kiírás szerint szerdától szombatig tartanak nyitva, akkor majd holnap vissza-

jön, döntötte el, miközben homlokát az ajtó üvegének támasztva próbálta kivenni a sötétbe burkolózó belső tér berendezését.

A házhoz visszatérve a terasz felé lopakodott, hátha visszajött a kutya, de nem volt ott senki. Odabent ismét megérezte a falakból áradó fémes bűzt, pedig az ablakok most is tárva-nyitva álltak. Felkapcsolt egy kislámpát az ágya mellett, rögtön odagyúlt egy csapat apró bogár. Csak villanásnyi időre jutott eszébe, hogy valójában mit keres itt, túl fáradt volt ahhoz, hogy a kétely úrrá lehessen rajta. Direkt nem állított be ébresztőórát a telefonján, arra számított, hogy gyorsan el fogja nyomni az álom. Ehhez képest hosszú ideig vergődött éberen az otthonról hozott ágynemű túlzottan ismerős illatában.

Előbb rekedt ugatás verte fel, amit talán még valami farkasüvöltés-szerű hang is kísért, habár lehetséges, hogy ezt csak félálomban képzelte hozzá. Ezután röviden vissza tudott még aludni, de kisvártatva ismét felébredt, ekkor egy benzines fűkasza félreismerhetetlen berregésére. Mégsem egymás után történhetett a két ébredés, gondolta végig, hiszen amikor az ugatásra felriadt, még sötét volt, most viszont, ahogy itt hallgatja ezt az átkozott zúgást, már éles fény vibrál a sötétítőfüggöny mögött. Átfordította feje alatt a nyirkos kispárnát, aztán még hevert egy darabig. Vajon melyik szomszéd gondolta, hogy a kora reggeli időpont tökéletes lesz egy kis kaszálásra, futott át rajta, miközben kierőlködte magát az ágy szélére, aztán az ablakhoz lépett, és széthúzta a sötétítőt. Meglepetésére nem a szomszédból jött a zaj, hanem a saját előkertjéből. Egy ismeretlen fickó állt ott, fülvérdőben, szakadt kantáros nadrágban, és egy vállpántra akasztott fűkaszával dolgozott a kerítés mentén. Nyilván ez az unokatestvére által megbízott kertész, tökéletes időzítéssel az ő első itteni reggelén jelent meg, és úgy látszik, attól sem zavartatja magát, hogy a kocsibeállón ott egy autó. Jó lenne elküldeni a faszba, gondolta Keller, miközben magára húzott egy tiszta pólót, és belebújt az előző napi rövidnadrágjába. Csakhogy ezt nemigen teheti meg Tamással, vagy akkor neki kéne másik embert keresni a helyére, amihez sem kedve nem volt, sem esélye nem lett volna rá, hiszen senkit sem ismer a faluban. Különben kiváló reggel volt, az árnyékos foltokon még itt-ott megcsillant a hajnali harmat maradéka, a fényes részeken azonban máris élesen karcolt a nap.

Mire kiért a pasashoz, egészen lehiggadt. Ahogy elnézett a völgy felé, önkéntelenül lassított a léptein, szinte ragyogtak a mélyben a szemközti hegyvonulat lábánál fekvő városka távoli bádogtetői. A fűkaszás ember leállította a gépet, és bizonytalan képpel nézett fel rá. Nem is volt sokkal alacsonyabb nála, mégis valahogy alulról pislogott fölfelé, mintha egy víztorony gömbfejét vizslatná. Első pillantásra azt gondolta Keller, hogy egy idősebb emberrel áll szemben, de ahogy jobban szemügyre vette, hirtelen az hasított belé, hogy talán nem is öregebb sokkal, mint ő maga. Igyekezett barátságosan beszélni hozzá, de a fickóban olyan alázatosság volt, hogy egyszerűen nem lehetett elkerülni a fölérendelődést, legalábbis ez járt Keller fejében, és meglehetősen zavarta a helyzet, pláne, hogy a férfi többször főnök úrnak szólította. Szíjogva beszélt a pasas, és mivel hiányzott pár foga elől, kissé pösze is volt. Mindent összevetve meglehetősen szerencsétlen alaknak tűnt, talán enyhén szellemi fogyatékos is volt, de egészen biztosan alkoholistá. Keller arról nem egyeztetett sem az unokatestvérével, sem

annak a feleségével, hogy amíg itt van, esetleg kell-e fizetnie a kertésznek valamennyit. Ezt alighanem neki kellett volna előre felajánlania, és amint eszébe jutott, úgy járta át valami könnyű szégyen, ahogy a reggeli huzat lebegtette a nyaraló ablakában a függönyöket. Mintha ezzel jóvátehetne bármit is, hirtelen felajánlotta a fickónak, hogy főz neki egy kávét, de az zavartan elutasította, ma már megivott kettőt is, dörmögte. Akkor kér-e vizet vagy egy sört, van a hűtőben, mutatott a háta mögé Keller, mire a fickó elengedett egy foghíjas vigyort, és félrebiccentett fejével mondta, ahhoz azért még egy kicsikét korán van, főnök úr. Pedig biztosan ivott már ma is, gondolta Keller, olyan véreres a szeme, bár lehet, mindig ilyen. Nem szokott itt látni egy kutyát, kérdezte hirtelen, mert jobb nem jutott eszébe. Miféle kutyát, húzta össze a szemét a fűkaszás. Hát, egy ilyen kócos barnát, felelte Keller, és a térde előtt hadonászva próbálta megmutatni, mekkorára gondol. Itt volt, amikor megjöttem, mondta, és éjjel is mintha hallottam volna. A pasas megrázta a fejét, itt a faluban nincsen senkinek ilyen kutyája, felelte, legalábbis ő nem tud róla, hogy lenne.

Reggeli után Keller próbált dolgozni egy kicsit, elővette a jegyzetfüzetét, felnyitotta a laptopot az asztalon, aztán jó darabig csendben ült előtte. A házban nincs internet, arra gondolt korábban, hogy ez majd jó lesz, nem zavarja meg munka közben, nem bassza el az idejét totál felesleges hírek olvasgatásával és még annál is feleslegesebb árukat kínáló webshopok böngészésével. Most mégis szörnyen tehetetlennek érezte magát, és ami még rosszabb, magányosnak is. A feleségének azt mondta, hogy be akar fejezni egy tanulmányt, amire az intézeti pályázathoz van szüksége. Jutka ezt vagy elhitte, vagy nem, mindenesetre nem nagyon kérdezett vissza, hogy milyen pályázatról van szó, és miféle tanulmány kell hozzá. Egy éve még minden effélel alaposan megbeszéltek volna, ahogy ezt korábban mindig csinálták, ő végigmagyarázta a szöveg fontosabb állításait, Jutka pedig nem mulasztott el visszakérdezni, ha valamit nem érzett eléggé megalapozottnak az érvelésben. Aztán elvitatkoztak a tanulmány vagy cikk kifutásán, a műveken, amiket beidézett, és a várható fogadtatást részletesen is átgondolták. Most meg annyit mondott a nő fáradtan, hogy jó, menjen, a gyereket majd ő megoldja. Vajon tudta, hogy nincs semmiféle intézeti pályázat, futott át Keller fején, miközben áttelepült a kanapéra, és ismét előhúzta a telefonját.

A kertet egyébként szépen rendberakta a fickó, ezt már akkor állapította meg Keller, amikor a délután egy adott pontján, az elviselhetetlen semmittevés elől a falu felé vette az irányt. Végül is írt egy üzenetet az unokatestvérének, aki azt válaszolta, nehogy pénzt adjon a faszinak, előre ki lett fizetve egy fél évre. Ha fél évenként fizetnek neki, jutott Keller eszébe, ők se járhatnak ide valami sokat. Mindenesetre ami az érkezésekor elvadult méhlegelőnek tűnt, most ismét gyep-pé változott, a kerítést övező borzas sövény újra szabályos téglatest formát öltött, és a hátsókert is hirtelen átláthatóvá vált. Igaz, a legvégében azt a susnyást, ahol korábban a kutya eltűnt a szeme elől, a kertész is békén hagyta.

A faluban továbbra sem igen látszottak az emberi élet jelei. Valahol időnként felsikoltott egy sarokköszörű, és az országút felől néha beszivárgott egy-egy elhúzó teherautó visszhangja, de egyébként csönd volt, és mintha az idő sem mocant volna, indokolatlanul nehezen múlt a nap. Keller lesétált a templomig, aztán a bezárt iskola épületét megkerülve egy murvás utcán poroszkált végig, közben

csodálkozva megállt egy székel stílusú rönkház előtt, ami semmilyen módon nem illett a látképbe, végül pedig, tulajdonképpen tévedésből, megint a csárda előtt kötött ki. Egyre kevésbé volt biztos benne, hogy jó ötlet volt idejönni, de akárhogy is, otthon nem maradhatott, nem bírta tovább, attól félt, hogy valami visszafordíthatatlant fog mondani vagy tenni, és legalább erre egészen biztosan kevesebb esélye volt itt. Miután megérkezett, küldött egy üzenetet Jutkának, de aztán nem írt neki újból, a felesége pedig még csak annyit sem válaszolt, hogy rendben. A faluközponthoz közelebb érve észrevette Keller, hogy az előző nap kinézett hely ajtaja nyitva áll a teáskanna cégér alatt. A bejáratban gyümölcsstea illata keveredett az öreg ház falaiból párálló sós tengeri illattal. Mondjuk a tengerhez nyilván semmi köze, gondolta Keller, a salétrom szaga mégis távoli lagúnák lehetével mutatott rokonságot számára, ha épp olyan hangulatban szírpantott a levegőbe. Nem volt odabent senki, zene sem szólt, mégis, a tetszhalott falusi utcához viszonyítva hirtelen étellel telinek tűnt a látvány. Színes kárpittal áthúzott szocialista ülőbútorok fogtak körbe apró márványasztalkákat, a falakat népies dísz tárgyak és modern dizájnkiegészítők eklektikus kavalkádja borította be. Az egyik sarokban egy feketére festett gipsz Buddha ült tántoríthatatlan mosollyal a képén, vele szemben egy bőgő szarvast ábrázoló falvédő kapott helyet, a pázásra kész állat mellett meg egy minden bizonnyal valami naiv fafaragó kezéből kikerült szomorú tekintetű Krisztus függött egy idéltlen kis kereszten. Hogy mit akart üzeni a radikális mellérendelések efféle tárlata, akart-e egyáltalán bármit is, arról első látásra fogalma sem volt Kellernek, mégsem érezte taszítónak vagy ízléstelennek a helyet.

Éppen közelebb hajolt a kanos szarvashoz, amikor kilépett egy alak a raktárnak tűnő hátsó teremből, és úgy meredt rá, mint aki betörőt lát. Elnézést, szólalt meg Keller, azt hittem, nyitva vagytok. Nyitva is vagyunk, felelte a másik, csak ilyenkor még nem szokott bejönni senki. A nő behúzódott a pult mögé, és onnan kérdezte, kér-e valamit. Nem egy tipikus falusi figura, nézett végig rajta a férfi, farmer rövidnadrág, szandál, spagettipántos trikó, semmi különös, mégsem azt a bezártságot árasztotta a jelenléte, amit Keller tulajdonképpen elvárt az itteniektől. Pontosabban nem is tudta, mit kéne elvárnia, hogyan kellene elképzelnie a falusiakat, azt sejtette, hogy a kép, ami a fejében él, csalóka, hogy emlékei a faluról már rég érvényüket veszítették, és nem igazán jelenthetnek többé kapaszkodót ahhoz a valósághoz, amibe ezúttal annyira vágynak belemenekülni. De ez is mit jelent, futott át rajta, tulajdonképpen semmit sem ért. Egy teát, mondta, ha van esetleg rumos, azt sem bánám. A nő elmosolyodott, és leemelt egy nagy fémedényt a pult fölötti polcra. Szerintem ez jó lesz, jelentette ki magabiztosan, és tesztek mellé rumot is, majd töltesz bele, amennyi jólesik. Harminc körüli lehet, vagy talán még annyi sincs, futott át Keller fején. A trikó vékony pántja alatt egy tetoválás húzódott végig a nő lapockája mentén, de a férfi képtelen volt kivenni, hogy mit ábrázolnak a kusza tintavonalak. Talán valami felirat lehet, nem merte túl hosszan rajta tartani a szemét. Nem kiránduló vagy, ugye, kérdezte hirtelen a nő, Keller meg zavartan dadogta, nem, nem igazán, de miből gondolod? A kirándulók mindig párosával jönnek, vagy még inkább csoportban, családok, baráti társaságok, nyugdíjaskörök, nem sokan járnak erre egyedül. Vagy úgy, dűnnyögte Keller, és kihúzta magát a fotelben, amíg a nő egy kis tálcáról lepakolta elé az italokat.

Egyébként nem rajongott a teaért, inkább kávésnak tartotta magát, valójában azt sem bánta volna, ha csak a rumot kapja meg. Mindenesetre nem akart udvariatlannak tűnni, kimérten megforgatta a forró léből kikandikáló kiskanalat. Te sem vagy idevalósi, szólalt meg aztán, mire a nő váratlanul felnevetett. Gyorsan lebuktam, felelte affektálva, és Kellernek fogalma sem volt, mi lehet ebben ennyire vicces. Pesti vagyok, illetve budai, de mindegy, ezek szerint másfél év még nem volt elég, hogy belesimuljak a faluba. Ezt nem tudom megmondani, válaszolta Keller, én még csak tegnap jöttem, szerintem te vagy az első, akivel itt találkoztam. Illetve nem, a második, tette hozzá gyorsan, az első a kertész volt, pontosabban a kutya, ha az számít. Miféle kutya, nézett rá a nő, és leült az egyik szemközti fotel karfájára. Keller elmesélte, hogy amikor megérkezett, egy kutyát talált a nyaraló teraszán, és az éjszaka is hallott a kertből valami vonyítást. A nő azt felelte, hogy ez érdekes, mert nem szokott a faluban kóbor kutya lenni. A helyiek általában megkötik a sajátjukat, itt még ez a szokás, vagy bezárják a hátsókertbe, a turisták meg beengedik a magukkal hozott kis kedvenceket a házba, mert azt hiszik, éjszaka itt farkasok járnak meg medvék. Miért, nem járnak, kérdezte Keller egy félmosollyal. Nem, éjszaka itt egy lélek sem mozdul, vágta rá a másik.

A tea mégis jólesett Kellernek, különösen azután, hogy az egész pohár rumot beledöntötte. Arra gondolt, kér még egyet, mármint rumot, ezúttal csak magában, de mielőtt megszólalt volna, a nő elvette a poharát, és feltöltötte a pulton álló palackból. Erre a ház vendége vagy, mondta, és odatolta Keller elé az aranybarna italt. Tiéd a hely, vagy csak itt dolgozol, kérdezte aztán a férfi, mire a másik elgondolkodva mondta, néha nehéz eldöntenem, hogy én vagyok a helyé, vagy a hely az enyém. Aha, hümmögött Keller, és végighúzta ujját a pohár oldalán. A covid közben találtuk ki, hogy ide költözzünk, szólalt meg ismét a nő, a párom idevalósi, nagyon el akart már jönni Pestről. És akkor megtaláltuk ezt a házat, eladó volt, ahogy nagyjából minden második ház, de nekünk pont ez tetszett meg. A pesti lakás árából még a felújítás meg a teázó megnyitása is kijött. Ez a második nyár, hogy nyitva vagyunk. És milyen itt, kérdezte Keller. Ahogy a nő felvonta a vállát, a trikója pántja finoman belemélyedt a ritkás szeplőkkel megszórt bőrébe. Nagyjából ilyen, amilyennek látod, hétköznap pangás van, legfeljebb egy-egy nyugdíjas csapat vonul végig a falun, ha nem ragadnak le azonnal a csárdában. A hétvége sűrűbb, de állítólag ez sehol nincs a járvány előtti időkhöz képest. A tél maga a pokol, tette még hozzá a nő, aztán ezen is hangosan kacagott egyet. Rövid, feszélyező csend állt be, aztán a férfi felemelkedett kissé a foteléből, és a nő felé nyújtotta a kezét. Keller Zsolt vagyok egyébként, a nő mosolyogva kezét rázott vele, Márton Erika. Miközben visszaereszkedett a nyikorgó ülésbe, az jutott Keller eszébe, hogy milyen rég nem találkozott már Erika nevű csajjal.

Éjszaka megint vonyítás verte fel. Gyorsan lerúgta magáról a takarót, és a hűtőhöz rohant. Megmaradt két szál virsli a vacsorából, és már akkor arra gondolt, amikor betette őket egy tányéron, hogy majd ezekkel magához csalogatja a kutyát, ha megint felbukkan. Megragadta tehát a virsliket, és úgy, ahogy volt, alsógatyában odavágtatott a teraszajtóhoz. Koromsötét volt kint, de nem merte a kültéri lámpát felkapcsolni, nehogy elriassza az állatot. A szunyoghálás ajtót kitolva

úgy tartotta maga előtt a marokra fogott frankfurtikat, mint valami kocsonyásan reszkető hússzínű fáklyát. A másik kezében szorongatott telefon zseblámpája jelentette az egyetlen, gyenge fényforrást. Tücskök ciripeltek kint, vagy valami másfajta, idegesítően álmatlan rovarok, olykor éjjeli madarak gyanús kurjantásait lehetett hallani, de Kellernek lövése nem volt, hogy ezek mik lehetnek. Az állatvilág tulajdonképpen mindig is hidegen hagyta. Vaksin forgolódott a terasz előtt, és próbált úgy cuppogni, meg csettintgetni a szájával, ahogy azt az interneten elé kerülő kutyás videókból látta. Ennek a tudománynak nem sok haszna mutatkozott, a kutya nem jelent meg, Kellert pedig valami ismeretlen nyugtalanság járta át, ahogy lépésről lépésre távolodott a teraszajtótól. Amikor megállt és körülnézett, mégis csábítóan mélynek érezte a sötétséget maga körül, és hogy teljes legyen az élmény, a telefon fényét is lekapcsolta. A falusi utcán valahol messze egy köztéri lámpa pislogott gyengén, de ez a magányos fény nem sokat lazított az éjszaka kátrányos sűrűségén. Tulajdonképpen arra számított, hogy itt majd csodálatos lesz a csillagos ég, hiszen mégiscsak távol van a várostól, egy hegytetőn, ha valójában nem is igazán magasan. Ehhez képest csupán némi petyhüdt derengést tudott a feje fölött azonosítani, bizonytalanul foszforeszkáló foltokat, a hatalmas égbolt csalódást keltő kacsintásait, mintha épp lemerülőben lettek volna az univerzum akkumulátorai. Hunyorogva bámult maga fölé, aztán sarkon fordult, és dühösen elindult vissza, a ház felé. Az is átfutott a fején, hogy egyszerűen elhajtja a fenébe azokat a hülye virsliket, ám ekkor horkantást hallott a közelből. Kapkodva visszakapcsolta a telefon világítását, és előrenyújtotta a készüléket. A kutya ott ücsörgött a bejárati ajtó előtt a legnagyobb nyugalomban, és félig elnyílt pofával bámult rá, mintha vigyorogna. A férfi megint cuppogni kezdett, a kutya meg félrefordított fejjel hallgatta. Óvatosan letépett egy darabot az egyik virsliből, és az állat elé lökte. Az egy ideig bizalmatlanul vizsgálta a telefon fénykörében heverő falatot, aztán lomha mozdulattal felállt, közelebb lépett hozzá, megszagolta, majd felkapta a pofájába, és úgy nyelte el, hogy közben végig Kellerre szegezte a tekintetét. Mégiscsak valakié lehet ez a dög, gondolta a férfi, a bundája ahhoz képest nem is nagyon csatakos, hogy napok óta itt kószál. Talán előtte alaposan kifésülték, és még nincs szokásban olyan régóta, hogy összecsomósodott volna a szőre. Nyakörv mondjuk nem volt rajta, és ahogy elnézte Keller, azt sem tudta megmondani, milyen fajta lehet. Nem mintha nagy kutyaszakértő lett volna, de azért egy golden retrievert és egy vizslát nyilván meg tudott különböztetni egymástól. A következő falatot úgy dobta a kutya elé, hogy közben tett egy óvatos lépést előre. Az állat felkapta a virslicafatot, de nem hátrált el, pedig biztosan látta, hogy a férfi egyre közelebb lopózik hozzá. Alighanem valami keverék lesz, nézett végig rajta Keller, egy korcs, de elég jó kiállítású korcs, talán van benne németjuhász vér, esetleg némi labrador vagy kopó is. A harmadik falatot úgy adta oda neki, hogy épp csak leejtette elé, a negyediket ezután már a kezéből vette el az állat. Keller előrehajolt, kézfejét a kutya orrához tartotta, és miután az alaposan végigszimatolta, megsimogatta a feje búbját. Egészen izgatott lett ettől a közvetlenségtől a férfi, és váratlan büszkeség töltötte el, mintha valami vadállatot szelídített volna meg. Miközben a második virsliből tépett újabb falatokat, leült a terasz szélére a kutya mellé, és az állat nyakszirtjét kezdte vakarászni. Jó kutya vagy, motyogta Keller, egyes ku-

tya. Odaadta az utolsó falatot is, aztán eszébe jutott valami, bement a házba, és néhány pillanat múlva megjelent a hóna alatt egy régi pokróccal, a kezében meg egy vízzel teli tállal. Alig terítette le a pokrócot, a kutya rögtön elhelyezkedett rajta. Kényelmes, mi, kérdezte Keller, aztán közelebb tolta az állathoz a tálat, így. Egy ideig így maradtak mindketten, mintha nagyon messziről rájuk exponált volna egy kamera, mozdulatlanul bámulták egymást. Talán a tücskök is elhalkultak a háttérben, vagy egyszerűen már nem idegesítették annyira a férfit. Végül is elégedetten tért vissza az ágyába, és ezen az éjszakán végre rendesen ki tudta aludni magát.

A következő napokban szinte magától kialakult valamiféle rend Keller körül. Reggelként az első dolga volt, hogy megnézzze, a kutya ott van-e a teraszon, és általában valóban ott volt. Ha mégsem, egy-két hangosabb füttyentés és cuppogás után rövidesen előcsörtetett a kert végéből. A férfi egyik délután átutózott a szomszédos faluba, ahol egy nagyobb vegyesbolt működött. Logikus lett volna talán, ha lemegy a hegy lábánál fekvő városba egy rendes bevásárlásra, de arra sehogyan sem bírta rávenni magát. Tulajdonképpen a falusi vegyesboltban is össze lehetett szedni mindent, amire szüksége volt. És még kutyaeledelt is kapott, igaz, valami gyanúsan olcsó, ismeretlen fajtát, amin magyar feliratot nem is talált, csak szlovákot, csehet meg lengyelt. Inkább ezt vitte magával, mintsem hogy le kelljen mennie a hegyről egy márkásabb változatért. A kutya végül is elégedetten bezabálta, amikor egy régi lábasba kikaparta neki a pépes anyagot. Délelőttijeit a teraszon felállított rozzant nyugágyban töltötte rendszerint félpucéran, a kisboltban vett sportújságot lapozgatta ráérősen, vagy a magával hozott könyvvel próbált haladni, csak hát folyton elkalandozott a figyelme. Azt vette észre magán, hogy amióta fent van, de különösen amióta a kutyával foglalkozik, nem nagyon érdekli az étkezés. Odahaza hozzá volt szokva a meleg ebédhez és a változatos vacsorához is. A kutatóintézetből, ahol dolgozott, átjártak a szomszédos egyetem menzájára ebédelni. Estéknént pedig a felesége mindig készített valamit, még akkor is, ha hullafáradtnak tűnt. Keller próbálta jelezni a nőnek, hogy neki egyébként egy kifli meg egy joghurt is teljesen megfelelne, de ezt Jutka valamiért sértésnek vette. Ha már nekiálltam, mondta a felesége ilyenkor, legalább értékelhetnéd. Nem akart vele összeveszni Keller, nem győzködte tovább, mindig megette az összeset, bármit is tett elé a nő. Egy idő után észrevette, hogy fel is szedett pár kilót, és ez annyira nyomasztotta, hogy mindenféle mondvacsinált okra hivatkozva egyre gyakrabban hagyta ki a közös munkahelyi ebédeket. Itt fönt viszont csak akkor vett magához néhány falatot, ha tényleg megéhezett. Hozott a boltból tepertőt, egy szál kolbászt, camping sajtot, tartós kenyeret. Gyerekkorában evett utoljára ilyesmiket. Arról is leszokott, hogy a csárdában vacsorázzon, feleslegesen nagy adagokat adtak, azt meg mindig kínosnak érezte, hogy egy étteremben elcsomagoltassa a maradékot.

Délutánonként átjárt Erika teázójába. Bizonyos értelemben a nap megelőző része rendre arról szólt, hogy ezekre a látogatásokra készült. Igaz, leginkább azazal, hogy nem csinált semmit, de hát az is készülés, ha úgy vesszük. Ilyenkor általában a kutya is elkísérte, hívnia sem kellett, valahogy mindig megérezte, hogy hová indul, és ott termett a kertkapuban. Bár Erikától kapott kölcsön egy

pórázta meg egy nyakörvet, végül sosem tette rá a kutyára. Hogy mit keresett a teázóban egy gazdátlan póráz? Erre nem sikerült rájönniük, de elég jól elszórazkottak egymást azzal, hogy megpróbálták elképzelni, milyen lehet az, ha egy vendég bejön egy pórázon vezetett kutyával, aztán póráz és nyakörv nélkül távozik. A hóna alatt vitte haza a kutyát? Vagy amíg a gazdi teázott, a rohadt dög egyszerűen elszökött? Esetleg ott pusztult el valamelyik márványasztal alatt? Arra azért emlékeznek, tette hozzá kacagva a lány. Végül is feleslegesnek bizonyult a póráz, amit Keller valahol megnyugtatónak érzett, jobban szeretett egyenrangú, vagy legalább majdnem egyenrangú félként sétálni a kutya mellett.

Nevet kéne már adnod neki, mondta egyik nap Erika, aztán úgy hallgatott egy darabig, mintha valami kínos családi titokra szeretne rátérni, majd hozzátette, elvihatnád a benzinkútra, hogy megnézzék, van-e benne chip. Keller végigsimított a kutya tarkóján, aztán sóhajtva annyit mondott, holnap elviszem. Néhány napja egyszer már megígérte ugyanezt, aztán nem történt semmi. Lassan csordogáló délutáni beszélgetéseiknek ugyanakkor nem a kutya chipvizsgálata jelentette a legérzékenyebb pontját. Keller igyekezett kikérdezni a lányt a barátjáról, hogy mit csinál, hogyan ismerkedtek meg, és hol van épp, de Erika meglehetősen szűkszavú és néha egymásnak ellentmondó válaszaiból nem tudta teljesen kibogozni, mi a helyzet velük. A srác, Szabi egy IT-cégnek dolgozott korábban, de a covid idején annyira rászokott a home office-ra, hogy a lezárások után nem volt kedve visszamenni. Alapított egy saját kft.-t, illetve más cégekhez kezdett bedolgozni alkalmanként, és mivel elég jó szakember volt, az efféle bedolgozásokból egyre több lett az utóbbi időben. Most is épp egy osztrák vállalatnál állít be valamit, mondta Erika, de a hétvégére itt lesz megint. Ahogy erről beszélt, Keller látta, hogy valami megváltozik a lány arckifejezésében, de nem tudott rájönni, hogy ezt hogyan kellene értenie. Mindenesetre, tette hozzá Erika, abból, hogy innen fog dolgozni, és ezért éri meg nekünk felköltözni a városból, nem sok minden lett. Visszasírod a járványt, kérdezte Keller együttérző vigyorral. Hogyne sírnám vissza, az én generációból mindenki visszasírja, felelte a nő, aztán röhögve hozzátette, csak az ilyen öregek, mint te, azok szartak be attól, hogy leállt kicsit a világ.

Nem volt egyszerű betuszkolni a kutyát a kocsiba. Keller az ütközésig hátratolt anyósülés elé terítette az állat pokrócát, hátha arra majd nagyobb kedvvel heveredik le, de egyszerűen megtorpant a nyitott ajtóban, és nem volt hajlandó beszállni. Ha a férfi alányúlt és megpróbálta felemelni, vagy vinnyogott, vagy morgott, de egyik sem hangzott nagyon jól. Végül egy darab sajtot hozott ki a konyhából, és azzal csalogatta be a kocsiba az állatot. Ahogy beindította a motort, a kutya megérezte, hogy valami ismeretlen, kiszámíthatatlan dolog történik vele, szűkülve, idegesen kapkodta a tekintetét hol a kormányba kapaszkodó férfirra, hol az ablak túoldalán lassan elgörögülő bokrokra. A kanyargós úton jobbra-balra dülöngélt, nem volt hajlandó lefeküdni, s ahogy olykor az ülés párnázatához ütődött a pofája, jókora nyálfolt maradt utána a kárpiton. Amikor beértek a benzinkútra, egy újabb falat sajtot nyújtott neki a férfi, amíg rágcsált, rákötötte a nyakörvet meg a pórázta, aztán körbement a kocsin, és apró rántásokkal rábírta, hogy kiugorjon a betonra. Ezen a kora délutáni órán nem sokan forgolódtak

a töltőállások körül, közvetlenül Keller autója előtt egy rozszant furgon állt, a hátsó ajtaját akkora rozsdafoltok tarkították, hogy úgy tűnt, mintha valaki egy domborzati térkép foszlányait ragasztgatta volna fel rá. A furgonos, egy festékpettyes rövidgatyát viselő köpcös cigány férfi aggódalmas tekintettel figyelte a vadul pörgő számokat a kút kijelzőjén. Távolabb, a szűk büféterazon egy tikdadt bicikliscapat tagjai olyan mohón szürcsölték a hideg kólát, hogy a műanyag palackok pukkanásait egészen tisztán hallotta Keller.

A pénztáros lány riadtan nézett fel rá, amikor a férfi elmondta neki, hogy miért hozta be a kutyát, és rögtön szabadkozni kezdett, hogy ő még soha nem csinált ilyet. És mi a neve, kérdezte a lány, miközben idegesen próbálta egy tenyérnyi méretű, kör alakú érzékelővel meglelni az állat nyakszirtjén a mikrochip helyét. Nincs neve, felelte szikáran Keller, a kutya meg hirtelen úgy pislogott felé, mintha legalábbis egy sintértelep kapujában búcsúzkodnának éppen. Hogyhogy nincs, kérdezett vissza a pénztáros. Egyszerűen nincs, felelte Keller, és megszívta az orrát. A lány továbbra is remegő kézzel húzogatta a kutya bundája fölött a leolvasót, de az az istennek sem akarta azonosítani a chipet. Hát én itt nem találok semmit, mondta csüggedten, és Kellert bámulta bocsánatkérő arccal. Egyébként a kutya elég jól viselte a vizsgálatot, nem nyüszített, nem is morgott, valószínűleg már az autóban olyan sokkba került, hogy gyakorlatilag magánál sem volt, csak forgatta nedves szemét, és hosszú farkát mélyen behúzta a lábai közé. Ha megengedik, esetleg, szólalt meg egy rekedtes hang a hátuk mögül. Az egyik biciklis volt az, mélyen kicipzárzott meze nyílásában dúsan göndörödött az ősz mellkasszőrzet. Állatorvos vagyok, tette hozzá, csináltam már ilyet jó párszor. Valóban magabiztos mozdulatokkal vette át a műveletet a férfi, bal kezével egyfajta hurkát képzett a kutya nyakán, a jobbában tartott leolvasót pedig lassú, egyenletes mozgással járatta jobbra-balra a bőrrédő fölött. Ebben nincsen chip, jelentette ki végül, és átnyújtotta a készüléket a pénztárosnak. Hol találta, kérdezte a biciklis Kellertől, aki némi gyanakvást vagy neheztelést is érzett a szakember hangjában. Fent a faluban, mutatott a háta mögé, bár egyáltalán nem volt benne biztos, hogy eltalálta hüvelykujjával a jó irányt. Fogalmam sincs, hol lehet a legközelebbi menhely, ráncolta össze a homlokát a biciklis, talán Gyöngyösön, annál közelebb aligha. Menhely, nézett rá Keller dühösen, akkor inkább visszaviszem magammal. És mit csinál vele, megtartja, kérdezte gúnyosan a férfi, amire Keller szó nélkül sarkon fordult, és a porázt szorítva visszasielt a kocsihoz.

Tulajdonképpen megnyugvással töltötte el, hogy sem egy cím, egy gazda neve, egy telefonszám nem tartozik a kutyához. Mégis nehéz volt elképzelni, hogy csak úgy a semmiből került volna elő. Valahonnan jönnöd kellett, dűnnyögte maga elé a férfi, miközben a kormányt forgatta a hazaúton. De mintha nem is a kutyához beszélt volna, a szavai szinte visszapattantak a szélvédőről. Honnan léptél le, mi, hát szabad így viselkedni? Amikor ismét eszébe jutott a menhely említése, úgy érezte, hirtelen kiszárad a torka, megpróbált nyelni néhányat, közben nyakizmai kényelmetlenül összerándultak. A kutya szótlanul ült a helyén, már közel sem tűnt olyan feszültnek, mint idefelé jövet. Inkább bizonytalannak látszott, valamiképp gondterheltnek, mint aki csak annyit tud, hogy hirtelen megváltozott valami, de azt, hogy mi változott meg pontosan, még nem sikerült

felismernie. Persze valószínűbb, hogy semmire sem gondol ez az állat, jutott Keller eszébe, talán csak örül, hogy békén hagyják éppen, hogy nem történik semmi, csak ez a zúgás, ez a dülöngélés, ami már közel sem olyan rémisztő, mint korábban.

Hirtelen elhatározás volt, hogy Keller nem vitte haza a kutyát, hanem az állattal együtt rögtön a teázó felé fordult. Mit fog szólni Erika, ezen gondolkodott a faluba érve, alighanem örülni fog ő is, és talán, ebben reménykedett a férfi, a lány majd pontosabban meg tudja fogalmazni azt is, hogy minek örülnek tulajdonképpen mindketten. Ő ezt csupán érezte, de nem értette egészen világosan. Az épület előtt szürke terepjáró állt, Keller amögé húzódott be a kocsijával, aztán egy kattintással visszaakasztotta a kutya nyakörvére a pórázt. Természetesen azonnal tudta, miről van szó, mégis úgy érezte, innen már nem fordulhat vissza. Az utcán most sem látott járókelőket, az aszfaltsáv mentén összegyűlt forró porban remegett a kutya lába, az ernyedten lógó villanyvezetékéről néhány tikkadt fecske bámult le rájuk, szinte bántóan halvány érdeklődést mutatva jelenlétük iránt.

A délutáni szokásos pangásban valóban nem volt odabent senki más, csak Erika meg az idegen férfi. Borús arccal beszélgettek valamiről, és ahogy Keller belépett a kutyával, zavartan húzódtak feljebb a székükön, mintha rajtakaphatták volna őket bármin is. Erős szorítása volt a srácnak, Keller igyekezett visszaadni belőle valamennyit, miközben megint beugrott neki, ahogy idegenekkel való kézfogáskor szinte mindig, hogy anyja egyik kollégája gyerekkorában rászólt, ne tartsa olyan lagymatagon a kezét, mintha döglött hal volna. Mindig szorítani kell, mondta röhögve a pasas, de Keller ezt akkor sem tartotta viccesnek, mint ahogy most sem. Mindenesetre azért megpróbált erőt pumpálni a karja végén lifegő haltestbe. Tehát ez lenne Szabolcs, nézett végig a srácon Keller, élőben kicsit más, kicsit határozottabb formája van. Az Erika által nagy ritkán megmutatott közös képeken mindig valahogy szabálytalanul állt. Mintha folyton félrecsúszott, kitüremkedett volna belőle valami, de most nem, ezúttal teljesen rendezetten nézett ki, és az ingje mellzsebét díszítő márkajelhímzésre pillantva Keller szinte elszégyellte magát, hogy rajta meg csak egy ilyen gyűrött póló van.

Azt hallottam, Ausztriában dolgozol, próbált valami beszélgetésfélét kezdeményezni, miközben Erika a kimerülten oldalra dőlt kutya hasát vakarászta. Hát igen, felelte a srác, Grazban kell egy webshop szervert beállítani. Milyen webshop, kérdezte Keller, habár totálisan hidegen hagyta az egész. Egy nagy autóalkatrész-kereskedő oldala, fél Európát ők látják el hengerfejtömítéssel meg szelepvezérléssel, felelte a másik. Aha, hűmmögött Keller, próbált maga elé képzelni egy hengerfejtömítést, de sehogy sem sikerült. Akkor mégiscsak neked lett igazad, szólt közbe Erika, és továbbra is a kutya mellett guggolt. Se név, se cím, se telefonszám, semmi, ismételte meg Keller. Mihez fogsz vele kezdeni, kérdezte erre Szabolcs, a másik meg csak a vállát vonogatta, nem tudom, egyelőre jól elvagyunk így, majd kitalálom.

Hazaérve tárva-nyitva találta a kaput. A kertész dolgozott odabent, mint kiderült, valami ismétlő permetezésre van szüksége a kert végében álló gyümölcsfáknak. Terem ezeken valami egyáltalán, kérdezte Keller, ahogy az öreg, görbe törzseken végigjáratta a tekintetét. Hogyne teremne, vont fel a szemöldökét a kertész, mintha ekkora badarságot még életében nem hallott volna, csak nincs,

aki leszedje, megy az egész a cefrébe, nincs ma már értéke a gyümölcsnek. Lehet, felelte Keller, de miért nem szedi le maga, kérdezte. Van nekem elég a saját kertemben, nem kell nekem a másé. Aztán a kutyára pillantott a fickó, nem lett meg a gazdája, mi? Egyelőre én vagyok a gazdája, felelte öntudatosan Keller, majd lecsatolta az állatról a nyakörvet, az meg rögtön odarohant a teraszon álló itatótáljához, és vadul lefetyelni kezdett.

Az, hogy másnapra megbeszéltek egy közös kirándulást Erikával meg a barátjával, a vártnál jobban nyomasztotta a férfit. Az egyetlen kellemes részlet az volt, hogy a kutya is ott lesz. Ha egyedül kellene mennie, betolakodónak érezné magát, egy éknek a másik két ember között, vagy ami még rosszabb, valamiféle lidércnek, akit talán észre sem vesznek a többiek, mégsem tudnak szabadulni tőle. A fene tudja persze, jutott eszébe mégis, ha annyira nem akarnák, hogy ott legyenek, nem is hívtak volna. Akárhogy is, azzal, hogy a kutyát magával viszi, neki is lesz párja, sőt, a kutya magától értetődő jelenléte valamiképp fedezetet ad majd az övének is. Miközben ezt átgondolta, elővett egy sört a hűtőből, és a nyugágyba dőlve nézte végig, hogy a kertész az utolsó néhány gyümölcsfát is lefújja méreggel. Este felhívja a feleségét, ez villant még be neki, legalábbis ez volt az utolsó gondolat, amit később fel tudott idézni, aztán maga alá gyűrte a hadüzenet nélkül támadó délutáni álom.

A kirándulás, amit valami érdektelen, és mint utóbb kiderült, kiszáradt forrás-hoz vezetett a helyismeretét olykor nyomasztóan túlhangsúlyozó Szabi, végső soron nem sikerült rosszul. Bár az erdőben való caplatásban soha nem fedezte fel Keller azt a nagyszerűséget, amiről természetjáró ismerősei folyton áradoztak neki, ebben a hőségben végül is jólesett a sűrű ágak árnyékában lépdelni, pláne, hogy ott ugrált a kutya is nagy vidáman körülötte. Ha szagot fogott az állat, egy pillanatra megmerevedett, aztán előrelökholt színpadias izgatottsággal, hogy néhány perc múlva lihegve, a nyálát folytatva térjen vissza gazdája lába mellé ismét. Mintha egy gépet végtelen ismétlésre állítottak volna, a kutya újra és újra bemutatta ezt a koreográfiát. Hogy nem őri bele egy ilyen lény az unalomba, bámult rá Keller értetlenül, de talán nem minden irigység nélkül. Előző este végül sikerült elérnie a feleségét, aki megint csak mindenféle érzelemtől mentes hangon vette tudomásul, amikor a férfi dadogva előadta neki, hogy már tényleg a cél-egyenesben van a tanulmánya, de még szüksége van egy kis időre. Úgyis el akartam menni anyámékhöz egy hétre, felelte Jutka, igazából mindegy. Hogy pontosan mi mindegy, az nem volt világos Kellernek, mindenesetre örült, hogy rövidre lehetett zárni ezt a témát. Pár szót még belegügyögött a telefonba, amikor a felesége elvileg a gyerek füléhez tartotta a készüléket, de hogy a lánya bármit is reagált volna a hangjára, azt már nem tudta kivenni. Ami azt illeti, még Jutkának szeretett volna mondani valamit, de nem volt benne biztos, hogy hallja-e a nő, vagy még mindig a gyerek fülénél van a mobil. Aztán meg olyan gyorsan köszönt el tőle a felesége, hogy nem jutott ideje másra terelni a szót. Nem gondolta volna, hogy ez a benne ragadt készlet ilyen hosszán zavarni fogja, de még a másnapi túrán is valamiért végig ez járt a fejében. Mit is szeretett volna mondani valójában? Igazság szerint maga sem tudta, de valamit kétségtelenül ki akart nyögni. Minden rendben van, olyan szótlannak tűnsz, suttogetta oda Erika,

amikor megálltak szusszanni egyet, Szabi meg elment a bokrok mögé vizelni. Minden oké, felelte Keller, és megvakarásztta a kutya tarkóját, tényleg nem zavarok, kérdezett vissza. Valójában biztos volt benne, hogy nem zavarja a másik kettőt, sőt, mintha azok bizonyos értelemben még hálásak is lettek volna a jelenlétéért, folyton hozzá beszéltek, nem egymáshoz.

A forrásnál, ami végül is egy kövek közül kimeredő száraz vascső volt csupán, megittatta a kutyát a kulacs kupakjából, aztán megették együtt a szendvicseket, amiket Erika csomagolt mindhármuknak. Szabi a száját törölgetve ismét a munkájáról kezdett beszélni, arról, hogy milyen összetett feladat egy jó webshopot felépíteni, mennyi mindenre kell gondolni egyszerre, és milyen bonyolult néha a legszimplábbnak tűnő ficsörök felhasználóbarát beágyazása is. A ficsörön kívül még egy csomó angol szakkifejezést használt, Keller teli szájjal igyekezett ezekre mindig úgy reagálni, mintha tudná, melyik mit jelent. Nem tudta, és nem is érdekelte az egész. Bizonyos értelemben, hasított belé hirtelen, mindaz, amire Szabi az életét és a megélhetését felhúzta, az ő mindennapjait tulajdonképpen megkeserítik. Ezek a ficsörök rabolják el az idejét, gondolta, ezek teszik függővé, ezek nem hagyják, hogy valami nagyszerűbb, valami magasztosabb irányba forduljon a figyelme. Persze lehetne ő is ellenállóbb, jutott eszébe, csak hát, ha ezek a ficsörök nem lennének olyan vonzók, mint ahogy azokat Szabi lefestette, neki, illetve senki másnak sem kellene akkora csáberővel szembenézniük. Egy egész behemót iparág épül arra, hogy az emberek figyelmét az értelmes dolgokról elterelje. Nem konkrétan Szabi akarja eladni neki azt a sok szart, amivel tele van a net, de ő építi a struktúrát, amiben mindez levakarahatatlanul ott lebeg az ember szeme előtt. Hallgatta a srác okfejtését a dinamikus appok hasznáról, és váratlanul sajnálni kezdte. Tényleg azt hiszi, hogy érdekes, amit csinál, hogy fontos, hogy ettől megy előre bármi is? Bár lehet, hogy igaza is van, gondolta, és valóban Szabi a jövő embere, de akkor ez nagyon sok mindent elmond a közös kilátásainkról. Mire lenyelte az utolsó falatot, ahhoz lett volna kedve, hogy megölelgesse a másikat. Végül is csak a vállát veregette meg, jó látni, hogy ennyire benne vagy, mondta. Ezt másképp nem is lehet, felelte Szabi bólogatva, másképp nem lehet. Keller a szeme sarkából látta, hogy Erika vonásai közé a csodálkozás és az undor ráncai keverednek.

Hazaérve a kutya úgy terült el a teraszon, mintha végelgyengülésben agonizálna, nyelve a poros betonra lógott, résnyire szűkült szeme körül legyek ólalkodtak, de ahhoz sem volt ereje, hogy legalább néhány lomha pislantással megpróbálja őket elűzni. Keller a rozzant nyugágyba süppedve pörgette a hírfolyamot a telefonján, minden bizonnyal hamarosan össze fog omlani az emberi civilizáció, ezt tudta leszűrni ismét a szeme előtt végigfutó szalagcímekből. Unottan meredt a képernyőre, semmilyen hatást nem váltottak ki belőle a totális pusztulást előrevetítő mondatok. A lányára gondolt, a lánya életére, hogy valóban egy szörnyen lerobbant bolygót hagy-e majd rá, ahogyan azt a bombasztikus hírek sugallták, és ha így lesz, vajon ebből neki konkrétan mekkora felelősséget kellene vállalnia, ha ugyan bármekkorát is. Bűn-e, hogy autója van, hogy húst eszik, időnként repülőre ül, szereti az egzotikus ételeket, és örül neki, ha télen az élelmiszerboltban avokádót meg ananászt tud venni? Megveti-e majd a lánya ezek miatt, szar embernek fogja-e tartani? Vagy ha nem ezért, akkor miért? Valamiért

biztosan, gondolta. Elővett egy cigarettát, és elégedetten teleszívta a tüdejét nikotíngőzzel, ez is de jó, és ezt is hogy fogja majd szégyellni a gyereke a barátai előtt. Kis zsarnokok lesznek, jutott eszébe, és máris otthonos utálatot érzett az eljövendő generációkkal szemben.

Tisztában volt vele, hogy teljesen felesleges, amit csinál, mégis muszáj volt valamiképpen megdolgoztatnia az izmait. Hirtelen nyugtalanság szállta meg a karjait, ütni-vágni lett volna kedve, és végül is a ház háta mögé támasztott nagy fejsze ehhez éppen megfelelő eszköznek tűnt. A télire eltett farakásról leszedett néhány masszívabbnak látszó hasábot, és a kertvégi rönk köré dobálta őket. Ömlött róla a víz, ahogy gyújtós méretűre aprította az illatos fatömböket, sajgott a tenyere a fejsze sikamlós nyelén, és mégis, egyszerre olyan boldognak érezte magát, mint amilyennek eddig még egyik nap sem, amióta feljött a hegyre. Lehet, hogy ezért a pillanatéért menekült el otthonról? Újabb és újabb csapásokat mért az ártatlan fadarabokra. Ez az, zakatolt benne egy hang, vágj oda, erősebben, még erősebben. Érezte, hogy széles vigyorba feszül az arca, igen, gondolta, akármit szét bírna most hasítani ezzel az egy szál vén fejszével is, mert visszatért az ereje, amiről azt hitte, már végképp elszivárgott belőle az elmúlt években. De hát hogy is szivárgott volna még, jutott eszébe, bírja ő, ennél többet is bírna, hiszen fiatal még, egy fiatal felnőtt férfi, egy vad lény, egy megzabolázhatatlan szarvasbika. A legszívesebben fel is bődült volna. Amikor elfogyott a felaprítani való faanyag, beleállította a fejszét a rönkbe, és elindult újabb hasábot keresni. Miután azok is elfogytak, megint újabbakat hozott. A nagy cipekedés közben először fel sem tűnt neki, hogy valaki a kertkapuban állva bámul fel rá. Aztán mégis arra pillantott, a kertész állt ott bamba képpel, köldökig átizzadt pólóban.

Főnök úr, szólalt meg a fickó, hangja, akár egy nehezék, rögtön a föld közelébe rángatta Kellert. Főnök úr, nem akarom zavarni, dűnnyögte a kertész, Keller meg a legszívesebben rávágta volna, hogy akkor ne zavarj, baszdmeg, de ezt persze nem engedhette meg magának. Ledobta a kezében tartott facsomót, és a tenyerét a farmer rövidnadrágjába törölgetve odasétált a kapuhoz. Főnök úr, ismételte meg a fickó még egyszer, csak azért jöttem, folytatta, és egy gyűrött papírt húzott elő a zsebéből, mert ezt találta az egyik cimborám két faluval lejjebb a kocsmá előtt. Keller szó nélkül elvette a papírt, és széthajtogatta. Egy otthoni fekete-fehér nyomtatón készített ügyetlen hirdetés volt: eltűnt a kutyánk, Hunor, ha bárki látta, hívjon ezen a számon. A lap alja be volt vagdosva, és az idétlenül lifegő kis fülekre valaki egyenként, golyóstollal írta fel a telefonszámot. Kép is volt a hirdetésen, homályos, rosszul nyomtatott, távoli fotó, de egyből felismerte Keller, hogy az ő kutyájáról készült. Még hogy Hunor, ez jutott elsősre az eszébe, ez a kutya kurvára nem Hunor, kitalálhattak volna neki valami jobb nevet is. Na, ez az a kutya, főnök úr, nézett rá kíváncsian a kertész. Nem tudom, motyogta Keller, lehet, de nem túl jó ez a kép. Nincsen itt, mutatott a kert vége felé a pasas, esetleg nem tudja idehívni? Keller is elnézett a terasz irányába, tudta, hogy ott fekszik az állat, habár a kapuból nem lehetett rálátni. Nincs most itt, felelte szárazon, fogalmam sincs, hol van, majd utánanézek.

Ez volt az első este, hogy a házba is beengedte a kutyát. Szerencsétlen állat még mindig elég bágyadt volt, az ágy mellé dobott pokrócra pislogott értetlenül a

magába roskadtan ülő férfire. Keller csak azért sem akarta kimondani a nevét, azon túl, hogy elviselhetetlenül idegennek érezte volna Hunornak hívni, attól is tartott, ha régi nevén szólítaná, talán lappangó emlékeket idézne fel az előző életéről, akár még honvágyat is kelthetne benne, és ettől a kevésbé valószínű lehetőségtől rögtön összeszorult a gyomra. De akkor mihez kezdjen vele, igyekezett a reális forgatókönyveket végiggondolni. A hirdetés ott hevert a konyhaasztalon, csak elő kellene vennie a telefonját, és bepötyögni a megadott számot. Igen, egy felnőtt, tisztességes ember nyilván ezt tenné, tudta ezt Keller is, de képtelen lett volna csak úgy átadni az állatot. Nem, döntötte el, az ő történetük nem így ér véget, nem lehet ez a befejezés. Nagy nehezen összeszedte magát, és felállt, hogy valami vacsorát készítsen, amikor óvatos kopogtatást hallott a bejárat felől. Ki az isten lehet az, futott át a fején, talán a kertész jött vissza, de ő nem így kopogna. A zajra a kutya is hegyezni kezdte a fülét, Keller meg hirtelen arra gondolt, hogy elrejtí valahová, bezárja a kamrába, vagy kiengedi gyorsan a hátsó ajtón, csak nehogy itt találják. Ki tudja, talán a falusiak már szóltak is az igazi gazdájának, és az jött el érte. Újabb halk koppanások érkeztek az ajtó felől, aztán egy női hang szólalt meg, itt vagy, Zsolt, én vagyok az.

Az ismerős rumosüveget szorongatta a kezében Erika, ez volt az első, amit Keller meglátott, amikor résnyire nyitotta az ajtót. Mi a helyzet, kérdezte, mit keresel itt, Szabolcs is veled van? Egyedül jöttem, felelte a nő, aztán elcsuklott a hangja, beengedsz, nem bírok már magamban ülni otthon. Hogyhogy magadban, mi történt? Keller kérdésére képtelen volt válaszolni a nő, bugyogó zokogás szakadt fel belőle, hiába próbálta visszafogni, utat tört magának, akár egy rosszul lezárt kólásüvegből kispriccelő szénsav, ha valaki előtte alaposan összerázta. Amint meglátta Erikát, a kutya is feltápáskodott, és csóválva odaballagott a nő lábához. Hogyhogy beengeded, kérdezte az, miközben az állat a kézfejét nyalogatta alázatosan. Nem akartam, hogy ma este elmáskáljon, válaszolta Keller egy vállrándítással, aztán a konyhaszekrényben kezdett matatni megfelelő poharak után. Csak vizespoharak voltak benne, pár régi bögre, meg néhány pálinkás kupica. Végül is két vizespohárral a kezében ült le a nő mellé, az meg rögtön jó adag rumot töltött mindkettőbe, és a sajátját egy húzásra ki is itta. Kellernek ezúttal nem esett olyan jól az ital, és valahogy a hangosan szipogó nő közelségét is kissé viszolyogtatónak érezte. Nem bírom tovább, szólalt meg Erika, elegendem van, most már tényleg kurvára elegendem van. Mi történt, nézett rá Keller, délután még minden rendben volt, nem? Rohadtul nem volt semmi rendben, hiszen te is láttad. A férfi megpróbálta felidézni, mit is látott, illetve mit is kellett volna látnia, de a közepesen unalmas erdei vánszorgáson túl nemigen jutott eszébe semmi, ami erre a kiborulásra okot adhatna. Az persze feltűnt neki, hogy azok ketten alig szóltak egymáshoz, és tulajdonképpen arra is felfigyelt, hogy egyszer sem érintették meg a másikat, de ezt valamiféle túlgondolt udvariasságként is fel tudta volna fogni. Nem akartak zavarba hozni, ez volt az első gondolata, persze az lehet, hogy nem úgy tapintatoskodtak, ahogy azt ő hitte. Nem a gyengédségüket fogták vissza a jelenléte miatt, hanem épp a gyengédség hiányát próbálták elrejtteni előle, ebben viszont mégsem voltak nagyon sikeresek. Beleivott megint a rumba, most már jobban ízlett neki, odatar-totta a nő elé a poharat, és az szó nélkül újra töltött. Ne legyél ennyire udvarias, kérlek, folytatta Erika, nyugodtan bevallhatod, hogy elviselhetetlenek voltunk.

Keller hümmögött valamit, és jobb híján a kutya fültövét kezdte vakargatni, amire az állat rögtön a hátára vetette magát, és megadóan felkínálta neki a hasát. És akkor, szólalt meg a férfi, továbbra is a kutyát kényeztetve, elment? Elküldtem, bólogatott a nő, és megint felbugyogott belőle a zokogás.

Talán csak ettől a nyomasztó, fojtott hangtól, ettől a nedves szörcsögéstől, illetve a másik túlzott közelségétől, de hirtelen egyre idegenebbnek tűnt minden. A mellette taknyosan szenvedő alak, a kutya szégyentelenül feltárulkozó, ritkás szőrrel borított hasalja, a nyaraló ócska bútorai, a szűnyoghálós ablakon beszűrődő tücsökciripelés vagy a konyhaasztalon heverő gyűrött hirdetés. Egy másik világ díszletei ezek, motoszkált Keller fejében a póklábakon közlekedő gondolat. Ő pedig csak vendég itt, egy kibic, egy sunyi leskelődő, aki pusztá szórakozásból követi mások nyomorúságát. De hát ez mégsem lehet, gondolta, ennél több van benne, ennél többre képes. Ismét ivott, és ismét rögtön új töltést kért a nőtől. Nem bírom tovább ezt itt egyedül, szólalt meg újra a nő, abbaahagyva a szipogást, úgy érzem, te megérted ezt, neked nem kell magyarázkodnom. A férfi igyekezett nagyon őszintén bólogatni, és talán addigra már valóban átérezte, amiről a nő beszélt, még ha a részletek nem is lettek világosabbak a számára. Ami azt illeti, azok inkább még homályosabbnak tűntek hirtelen, de könnyen lehet, gondolta Keller, hogy ez immár az elfogyasztott alkohol hatása. Mindenesetre nagy empátiával reagált arra is, amikor Erika végigsimított a combján, és az ellen sem tiltakozott különösebben, hogy a nő egyszercsak odahajolt hozzá és szájon csókolta.

Tulajdonképpen nem érte váratlanul a dolog, vagy legalábbis most, hogy megtörtént, hirtelen látni kezdte az ide vezető lépéseket is. Aztán meg nem látott semmit, Erika az ölébe ült, és sötét haja úgy borult Keller arcába, mint valami gyászfátyol. A kutya, küldjük ki, suttogta a fülébe a nő, Keller pedig tudta, nem ez a megfelelő pillanat, hogy előadja az egész hirdetéses történetet. Engedelmeskedett a kérésnek, még ha közben rettegni is kezdett, látja-e még valaha az állatot. Sötét, nyirkos este volt odakint, a rovarok monoton koncertje ezúttal még hamiskásabban zengett a messzeségben, mint a megelőző estéken. Mintha a természet magánya elkezdte volna húzni a szalagot, ez villant be Kellernek, illetve hogy ez a nagy zajongás sem szól semmi másról, csak a párázsról. A kutya kelletlenül kibújt az ajtórésen, megrázta magát odakint, és ahogy visszanézett, a férfi mintha szánakozást vélt volna felfedezni a tekintetében. Amikor visszament a szobába, Erikát meztelenül találta az ágyában, mindössze egy könnyű, nyári takaró fedte el tekintete elől a testét. Kisírt szemmel, spicces grimasszal mosolygott fel rá, a haja is kócos volt a gyors vetkőzéstől, mégis, volt benne valami mélyebb hibátlanság, aminek képtelen volt ellenállni. Vagy az is lehet, jutott Keller eszébe, hogy egyszerűen csak fiatal még és szép. A férfi körülnézett, hátha ott van az ágy közelében valahol a rumosüveg, de a félhomályban nem látta sehhol. Kár, gondolta, aztán ledobta magáról a pólót, és lassan a nő mellé ereszkedett.

Hosszú, elnyújtott, panaszos vonyításra riadt fel. Egyedül feküdt a szétdúlt ágyban, a felgyúrt lepedő kényelmetlenül beszorult a térdhajlatába. Meztelen volt, és tompa fájdalom lüktetett a homloka mögött. Hova tűnt a nő, nézett körül a szobában értetlenül, aztán egy beszélgetés foszlányai lebegtek felszínre lomha gondolatai között. Azt mondta, hazamegy, pihen egy kicsit, aztán összeszedi

a holmiját reggel. A holmiját, húzta össze a szemét Keller, minek is? Odakint még sötét volt, ezek szerint nem aludta át az egész éjszakát. Valamiképp megnyugtató volt erre gondolni. Különös, keserű ízt érzett a szájában, a rum, az idegen nyál és ki tudja, miféle testnedvek keveréke lehet. Öklendezni kezdett, de nem jött ki belőle semmi. Egész nap alig evett, jutott eszébe, és felült az ágy szélén. Sajgott a combja, és a háta is fáj, mintha végighorzosolta volna valami. Aztán eszébe jutott, hogy mitől van, és a tenyerébe temette az arcát. Megint vonyított odakint a kutya, billegő léptekkel, mintha üvegszilánkokon járna, odatotyogott az ajtóhoz, és behívta az állatot. Ez a dög igencsak kipihenhetette magát, nézett végig rajta, a korábbi ernyedtségnek nyoma sem látszott az állaton, fürkésző pillantásokkal rohant körbe a nyaralóban, hangosan kopogtak karmai a hűvös padlón. Nincs itt, ha őt keresed, szólott hozzá a szemét dörzsölve Keller, hazament. Ahogy ezt kimondta, megint öklendeznie kellett, de most mintha másképpen, mélyebbről tört volna elő benne az inger. Gyorsan a végéhez futott, és előregörnyedt az ülőkére könyökölve. Az öklendezésen és némi száraz hörgésen kívül mást továbbra sem tudott kiadni magából, pedig érezte, hogy van ott bent valami, amitől bármi áron szabadulni szeretne. Összeszedi a holmiját reggel, hasított megint Kellerbe a mondat, hiszen megígérte neki, hogy elviszi magával. Úristen, micsoda faszág, ökölrel kezdte ütni a végé falát. De még nincs reggel, jutott eszébe, még éjszaka van, még bármi lehet másképp. A fürdőszobában jéghideg vízzel öblítette le az arcát, a tarkóját, a nyaka tövét. Igen, lehet másképp. A ruháit úgy gyűrte bele a sporttáskába, ahogy érte, a hűtőből válogatás nélkül mindent egy nagy szemeteszsákba dobált, kapkodva elmosogatott, a fürdőszobapolcra egy mozdulattal rántotta be egy szatyorba az összes pipereholmit. Vadul szuszogva járta a helyiségeket, hogy mindent a helyére tegyen, és semmit se hagyjon ott maga után. Ki is kéne porszívózni talán, de azzal most nem fog bajlódni, döntötte el, az unokatestvéréék úgysem jönnek fel megint egy jó darabig. A telefonja zseblámpájával világított le a vízaknába, csupaszcsigák csillogtak odalent, boltozott hátú bogarak menekültek a vakító fény elől. Csak félig kellett leereszkednie, hogy elérje a csapot. A kutya csaholva, izgatottan figyelte a háta mögül a mutatványt. Nyugtalannak tűnt, alighanem érezte, hogy valami szokatlan folyamat vette kezdetét az éjszaka lassan oldódó feketesége alatt. Hiába volt hűvös a levegő, mire mindent bepakolt a csomagtartóba Keller, egészen átizzadt a póló a hátán. Óvatosan alányúlt a rozsdás kapuszárnynak, és úgy tipegett vele hátra, úgy nyitotta ki, hogy meg ne nyikorduljon közben a zsanér. Mintha szöknie kellene, gondolta keserűen, aztán meg, hiszen tényleg szökik. Már megint, ezúttal az ellenkező irányba, ha egyáltalán irányok ezek. Nem így képzelte az indulást, igaz, az itt-tartózkodást vagy már az idevezető utat sem. Nem is képzelt semmit. Vagy legalábbis jobb lesz, ha ezentúl nem képzelt majd, gondolta. Mielőtt az ülés elé terítette volna, alaposan kirázta a kutya pokrócát. Egy kis röhögést is elnyomott magában, amikor elképzelte, a felesége mit fog szólni, ha beállít egy kutyával. Aztán megint görcsbe rándult a gyomra. Az állat talán majd segít szavak nélkül megértetni vele, hogy mit is kerestem itt, ez futott át a fején, és bizonyos értelemben talált némi reményt is ebben a lehetőségben. Odafütyentette maga mellé a kutyát, és kinyitotta neki az utasoldali ajtót. A dög megint ellenkezett, pedig Keller már azt hitte, egészen megszokta a kocsit az elmúlt napokban. Most még-

sem akart beugrani, gyanakvó tekintettel húzódott hátra. Gyere már, ne szarokdjunk, szólt rá a férfi. A kutya hátracsapta a fülét, és oldalazva kezdett elhúzódní a kocsiajtó közeléből. Keller odalépett mellé, és már épp fel akarta nyalábolni, mire az morogva arrébb ugrott tőle. Mi az anyád van, pattanj már be, dörrent rá a férfi, a kutya viszont tovább hátrált. Keller megpróbálta egy határozott vetődéssel befogni, erre az egy vakkantás kíséretében elinált a terasz felé. Fújtatva eredt a nyomába, de a sötét kertben hirtelen eltűnt az állat. Kutyi, igyekezett visszafojtottan kiabálni utána, kutyi, baszdmeg, hol vagy? Mintha a tücskök is elnémultak volna, akár csak az éjszakai madarak, hang nélkül fogta körbe az idegen, sötét táj. Nyelt egy nagyot, aztán felkiáltott, Hunor, gyere, Hunor, hozzám! A saját, gyorsan apadó visszhangján kívül semmi neszt nem hallott. Hunor, kiáltott ismét, ezúttal hangosabban, és bizonyos értelemben kétségbeesettebben is. Hunor! Egy fűszál sem mozdult, megmerevedett a hegyoldal, ki-várt egy pillanatra az éjszaka, aztán valahol a távolban, mintha egy függőnyt vontak volna félre óvatosan, megcsillant a kelő nap fénye. Keller előregurult néhány métert a kocsiival, hogy be tudja maga mögött húzni a kaput. Le sem állította közben a motort, de miután az öreg lakatot visszapattintotta a lánkra, azért még egyszer elkiáltotta az állat nevét. Elvékonyodott, bizonytalan hang futott ki a száján, ha bárki hallhatta volna, talán el is szégyelli magát miatta, csakhogy ezúttal már biztos volt benne Keller, hogy az égvilágon senki nem figyel rá.